

внутрішніх стейкхолдерів, а також відбувається зміцнення позицій підприємства в різних секторах економіки.

Список використаних джерел:

1. ISO 26000:2010. Guidance on social responsibility : веб-сайт. URL: <https://www.iso.org/standard/42546.html> (дата звернення: 20.11.2022)
2. ДПАТ «Будівельна компанія «УКРБУД»: Фінансова та інша інформація : веб-сайт. URL: <https://ub.kiev.ua/finansova-ta-insha-informatsiia.html> (дата звернення: 23.11.2022)
3. Офіційний сайт АТ «Трест Жилбуд-1» : веб-сайт. URL: <https://gs1.com.ua> (дата звернення: 23.11.2022)
4. Офіційний сайт ПрАТ «ХК «Київміськбуд» : веб-сайт. URL: <https://kmb.ua/ua/> (дата звернення: 23.11.2022)
5. Офіційний сайт ТОВ «Альтіс-Констракшн» : веб-сайт. URL: <https://altis.ua> (дата звернення: 23.11.2022)
6. Офіційний сайт ТОВ «БМК Планета-Буд» : веб-сайт. URL: <https://planeta.ua> (дата звернення: 23.11.2022).

УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

В. М. ПРАСОЛ, доц.

П. М. БЕЙЛІН, студент

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Виробничі ресурси найчастіше розглядають під кутом зору їх класичного поділу на основні та оборотні засоби. Проте з точки зору ресурсного підходу ми пропонуємо інший поділ виробничих ресурсів на технологічні, енергетичні, матеріально-технічні. Технологічні ресурси – це сукупність формалізованих процесів, правил, навичок, які використовуються при виготовленні продукції, виконанні робіт у сфері виробничої діяльності. Енергоресурси (або паливно-енергетичні ресурси) - це засоби постачання технічних ресурсів (газ, електроенергія, вугілля, кокс, бензин тощо). Матеріальні ресурси - це ті елементи праці, які складають матеріальну основу готової продукції: сировина, матеріали, вузли. Сировина - це речовина, з якої виготовляють готову продукцію. За своїм походженням усі види сировини можна розділити на дві великі групи: промислову та сільськогосподарську сировину.

Матеріали - це упаковка, мастила, фарби тощо. Залежно від того, яку частку займає той чи інший предмет у виготовленні готового виробу, він може виконувати роль основного або допоміжного матеріалу.

Компоненти - це допоміжні пристрої або речі, які допомагають в роботі з технологічними ресурсами: запчастини, інструменти, вимірювальні прилади. Технічні ресурси - це сукупність механізмів і машин, а також систем і засобів управління, які створені для виробництва і транспортування конкретного продукту.

Фінансові ресурси формуються за рахунок двох груп джерел фінансування: власних коштів (внутрішнє фінансування: прибуток, суми амортизації, кошти, отримані від продажу нерухомості, постійні зобов'язання) та зовнішніх коштів (зовнішнє фінансування: продаж цінних паперів, позики, валютні операції). і дорогоцінні метали, відсотки та дивіденди за цінними паперами інших емітентів, дотації з державного бюджету, страхові відшкодування, фінансові надходження від галузевих структур, асоціацій, концернів).

Первісне створення фондів відбувається в момент створення суб'єкта господарювання за рахунок статутного капіталу.

Під нематеріальними ресурсами суб'єктів господарювання пропонуємо розуміти сукупність нематеріальних та інформаційних ресурсів, тобто ресурсів, які не мають матеріальної форми. За природою свого походження нематеріальні ресурси виникають або в результаті нових, унікальних знань у будь-якій формі, або внаслідок дефіциту ресурсів (природних чи організованих).

Нематеріальні ресурси – це сукупність об'єктів інтелектуальної власності, які використовуються для визначення результатів творчої праці певної особи, вказують на належність таких результатів творчої праці відповідним суб'єктам творчої діяльності, захищають особисті немайнові активи та майнові права, пов'язані з розробкою цих суб'єктів та використання створених ними інтелектуальних продуктів.

Серед об'єктів інтелектуальної власності виділяють: об'єкти промислової власності (винаходи, корисні моделі, промислові зразки, маркування товарів і послуг, зазначення походження товарів, фірмове найменування, способи захисту від недобросовісної конкуренції), об'єкти, що охороняються авторським правом і суміжними правами (твори в галузі науки, літератури і мистецтва, комп'ютерні програми, бази даних, топології інтегральних схем, права підрядників), інші (нетрадиційні) об'єкти

інтелектуальної власності (раціоналізаторські пропозиції, ноу-хау, комерційна таємниця).

Похідною категорією, яка виникає внаслідок наявності прав на нематеріальні блага та забезпечує їх використання, є нематеріальні активи, до яких належать: права, що виникають із права власності на підприємство (патенти на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, свідоцтва у справі маркування товарів і послуг, назва місця походження товару, назва компанії); права, що виникають із володіння підприємством авторськими правами (наукові твори, література, мистецтво, комп'ютерні програми, бази даних, топології інтегральних мікросхем) і суміжними правами (права виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення); право на використання нетрадиційних об'єктів інтелектуальної власності, створених на підприємстві (раціоналізаторські пропозиції, ноу-хау, комерційні таємниці тощо); права користування землею та природними ресурсами; монополні права та привілеї на використання обмежених ресурсів, у тому числі ліцензії на здійснення окремих видів діяльності; організаційні витрати, пов'язані зі створенням підприємства; права за ліцензійними договорами, укладеними підприємством з іншими організаціями на використання об'єктів інтелектуальної власності. Нематеріальні активи є показником розвитку нематеріальних ресурсів.

До інформаційних ресурсів може входити інформація, отримана та створена працівниками та посередниками суб'єктів господарювання завдяки комунікаційним процесам і зібрана в ІТ-системі або на конкретних носіях інформації підприємства та суб'єктів його зовнішнього середовища. Інформація — це сукупність повідомлень, які відображають певну сторону явища чи події виробничо-господарської діяльності.

Під інформаційною системою ми розуміємо набір (уніфікований набір) персоналу, пристроїв і процедур, призначених для збору, обробки, аналізу та розповсюдження достовірної інформації, необхідної для підготовки та прийняття конкретних рішень у фіксований час. Носіями інформації є документація: документи, дискети, диски, схеми, перфострічки, перфокарти, магнітні стрічки, плакати, схеми, на яких представлені дані про факти, події, явища. Інформаційні ресурси є потужним засобом комунікації та просування товару у зовнішньому середовищі та відіграють важливу роль у забезпеченні економічної безпеки.

Ресурси часу (тимчасові ресурси) — це ресурси часу, якими володіє економічний суб'єкт для досягнення мети, заради якої він існує. У контексті

запропонованої класифікації ресурсів ресурс часу розглядається не тільки як частина кадрової чи виробничої діяльності, а й як елемент стратегічної орієнтації організації та можливості існування економічного суб'єкта в зовнішньому середовищі. середовище взагалі. В умовах скорочення життєвого циклу товарів, підприємств і ринків, а також посилення динаміки НТП все більшого значення для суб'єктів господарювання набуває час. Обмежені ресурси потребують ефективного використання. Один із способів зробити це – захистити свої ресурси.

Під охороною ресурсів розуміється діяльність, пов'язана зі збереженням усіх видів ресурсів, тобто ресурсозбереження визначається конкретними формами прояву: матеріальними, земельними, трудовими, енергетичними та іншими ресурсами. Ресурсозбереження можна розуміти як раціональне, комплексне використання та економне використання всіх видів ресурсів, виходячи з існуючого рівня розвитку техніки і технології, при зниженні впливу на навколишнє середовище.

За змістом процесів, що відбуваються, ресурсозбереження можна розглядати в таких сферах, як:

- раціональна охорона ресурсів - досягнення максимальної ефективності використання ресурсів у народному господарстві при сучасному рівні розвитку техніки і технологій при обмеженні впливу на навколишнє середовище;

- ефективне ресурсозбереження – це ефективне перетворення ресурсів у кінцеву продукцію;

- ресурсозбереження – це пряме зменшення величини витрат ресурсів на одиницю продукції (пряма економія); раціоналізація розміщення і зберігання виробничо-товарних запасів (непряма економія).

Ефектом збереження ресурсів є підвищення соціальної, екологічної та економічної ефективності виробництва.

У розвинених країнах світу охорона ресурсів є основним елементом стратегічних планів розвитку на різних рівнях господарювання. Україна, як невід'ємна складова світової економіки, поступово справляється зі своїм зусиллям щодо ресурсозберігаючих заходів. Основні з них:

- комплексне та стале використання мінерально-сировинних і паливних ресурсів;

- широке використання вторинної сировини в переробній промисловості, впровадження безвідходних технологій, інноваційний підхід

до використання ресурсів і сировини, ресурсозберігаючі пристрої та технології;

- стабілізація земельного фонду, відновлення родючості земель, рекультивація відпрацьованих кар'єрів тощо;

- активне лісорозведення, підтримання кисневої та сировинної продуктивності лісів, ефективне регулювання лісокористування;

- збереження рекреаційних ресурсів при розміщенні нових промислових об'єктів.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВНУТРІШНЬОЇ КОМУНІКАЦІЇ

(дослідницький проект у рамках викладання дисциплін: «Управлінські комунікації» та «Прийняття підприємницьких рішень»)

О. В. СОЛОВЙОВ, канд. екон. наук, доцент, професор кафедри

Підприємництва та бізнес-адміністрування

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Теза 1. «Актуальність теми дослідження»: коли внутрішня комунікація організацій не є ефективною, це може звести нанівець будь – які досконалі програми та плани вирішення нагальних та перспективних проблем регіону, міста, селища щодо розвитку бізнесу, що може призвести до низького задоволення (незадоволення) населення територіальної громади через відсутність належного потоку інформації про тарифи та модифікації послуг [1]. Саме на цій основі це дослідження спрямоване на розбудову методологічних засад вирішення проблем внутрішньої комунікації та її зв'язку з успішним впровадженням послуг в будь – яких організаційних системах.

Теза 2. Поняття «Внутрішня комунікація»: на погляд науковців, слід розглядати її як керовану комунікаційну систему організації, де співробітники являють собою *внутрішню громадськість або групу зацікавлених сторін* яка передбачає [2]:

- комунікацію співробітників та організаційну комунікацію,
- різноманітні канали комунікації та комунікативні дії,
- побудову двосторонніх довірливих стосунків із внутрішньою громадськістю з метою підвищення ефективності організації, що є стратегічною проблемою для будь – якого лідера.